

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14C/244/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711218729
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ľudmila Ostrolucká
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2014:6711218729.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred sudkyňou Mgr. Ľudmilou Ostroluckou, v právnej veci žalobcu Y. W. S., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. S. D. XXXX/X, XXX XX N., štátne občianstvo: SR, zastúpeného Ulianko & partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517, proti žalovanému Slovenská republika, v zastúpení Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava I, o zaplatenie 1.334,59 Eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody, takt

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.247,04 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.247,04 Eur od 07. 12. 2011 do zaplatenia a trovy konania v sume 652,81 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu Ulianko & partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Námestie SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V zvyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa žalobou zo dňa 22. 12. 2011, ktorá bola doručená súdu dňa 23. 12. 2011 domáhal voči žalovanému pôvodne zastúpenému Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, IČO: 00 151 866 zaplatenia 1.334,59 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 1.334,59 Eur od 07. 12. 2011 do zaplatenia a náhrady trov konania z titulu náhrady škody. Žalobu odôvodnil tým, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ Zvolen zo dňa 05. 08. 2009 sp.zn. ČVS: ORP-1150/1-OSV-ZV-2009 bolo podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku rozhodnuté o jeho stíhaní ako obvineného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 08. 2009 sp. zn. 1Pv 553/2009 bola jeho sťažnosť, ktorú podal proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá. Dňa 12. 08. 2009 si v predmetnej trestnej veci a to až do jej právoplatného skončenia zvolil za obhajcu JUDr. Radoslava Ulianka, advokáta a konateľa spoločnosti Ulianko & Holčík, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517. Na podklade obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen bolo na Okresnom súde Zvolen vedené trestné konanie pod sp. zn. 5T/273/2009. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 27. 07. 2010 sp. zn. 5T/273/2009 bol spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe oslobodený podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko nebolo preukázané, žeby spáchal predmetný skutok. Uznesením Krajského súdu Banská Bystrica z dňa 27. 10. 2010 sp. zn. 3To/251/2010 bol rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 27. 07. 2010 sp. zn. 5T/273/2009 podľa § 321 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušený a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku bola vec vrátená Okresnému súdu Zvolen na nové prejednanie. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 01. 03. 2011 sp. zn. 5T/273/2009 bol spod obžaloby opäť v celom rozsahu oslobodený podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku. Predmetný rozsudok nadobudol dňa 17. 03. 2011 v celom rozsahu právoplatnosť a vykonateľnosť. Z titulu odmeny za poskytovanie

právnych služieb v predmetnej trestnej veci zaplatil svojmu obhajcovi sumu vo výške 1.334,59 Eur. Jedná sa o odmenu obhajcu vypočítanú podľa Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov. Ďalej v žalobe uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia považuje za nezákonné rozhodnutie, keď v jeho priamej príčinnej súvislosti mu vznikla škoda, nakoľko bol nútený poveriť svojou obhajobou obhajcu, ktorému bol povinný za poskytnuté právne služby zaplatiť sumu 1.334,59 Eur. Listom zo dňa 03. 06. 2011 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím“ sa v súlade s § 15 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov domáhal predbežného prerokovania svojho nároku. Listom zo dňa 28. 11. 2011 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - zaslanie odpovede“ mu bolo oznámené, že jeho nárok na náhradu škody uspokojený nebude. Preto podal žalobu na súd, keď si z titulu náhrady škody uplatnil voči žalovanému sumu 1.334,59 Eur, ktorú zaplatil svojmu obhajcovi za poskytnutie právnych služieb v označenom trestnom konaní. Hmotnoprávne odôvodnil svoj nárok okrem iného i Zákomom č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov.

Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 04. 01. 2012, ktoré bolo doručené súdu dňa 13. 01. 2012 k žalobe žalobcu uviedol, že žiada žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Poukázal na to, že právo na náhradu škody v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z., sa zakladá na podmienke, že rozhodnutie bolo zrušené ako nezákonné. Rozhodnutím príslušného orgánu, ktorým konštatuje nezákonnosť rozhodnutia je súd v konaní viazaný a nemôže prípadnú nezákonnosť rozhodnutia posudzovať ako predbežnú otázku. V tomto prípade, ako je prípad žalobcu, však nedošlo k zrušeniu, ani k zmene rozhodnutia pre nezákonnosť príslušným orgánom. Vzhľadom na skutočnosť, že v danom prípade je jediným orgánom príslušným rozhodnúť o tom, či uznesenie vyšetrovateľa je alebo nie je zákonné prokurátor a to s poukazom na druhú vetu § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorej je súd rozhodnutím príslušného orgánu viazaný. Zastáva preto názor, že civilné súdy nie sú príslušné určovať, či postup a rozhodnutia orgánu činného v trestnom konaní sú, alebo nie sú zákonné. Zamietnutím sťažnosti obvineného (žalobcu) prokurátorom nadobudlo uznesenie o vznesení obvinenia právoplatnosť, z čoho vyplýva, že týmto bola na to príslušným orgánom potvrdená zákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, ktoré bolo voči žalobcovi vydané na základe dôkaznej situácie, ktorá takéto rozhodnutie umožňovala, pričom bol použitý správny procesný postup. Vznesenie obvinenia pre trestný čin voči konkrétnej osobe nie je rozhodnutie o vine, ale opatrenie smerujúce k tomu, aby orgány činné v trestnom konaní v priebehu konania zistili skutkový stav. Až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor pre dokazovanie v prípravnom konaní. Bolo by nelogické predpokladať, že pri vznesení obvinenia musí byť trestný čin jednoznačne definovaný a aj preukázaný, keďže práve toto je cieľom následného vyšetrovacieho, ako i prípadného súdneho konania. Z trestného poriadku, konkrétne z § 210, z § 209 ods. 1, z § 230 ods. 1 a z § 234 ods. 1 totiž vyplýva, že prokurátor je ten orgán, ktorý nesie zodpovednosť za zákonnosť a aj za správnosť úradného postupu vyšetrovateľa pred začatím trestného stíhania a v prípravnom konaní. Trestný poriadok dáva v § 230 ods. 2 prokurátorovi viaceré oprávnenia, na základe ktorých môže zasahovať do postupu vyšetrovateľa. Prokurátor je okrem iného oprávnený zrušiť ktorékoľvek nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutie a opatrenie vyšetrovateľa a môže ho nahradiť vlastným rozhodnutím a opatrením. Z oslobodzujúceho rozsudku Okresného súdu Zvolen je zrejmé, že súd nerozhodol o nezákonnosti rozhodnutia vyšetrovateľa, ani o správnosti, resp. nesprávnosti jeho postupu. Oslobodzujúci rozsudok nemožno porovnať so zrušením uznesenia o vznesení obvinenia, čo je v kompetencii prokurátora pri vykonávaní dohľadu nad trestným konaním. Okresný súd Zvolen, ani Okresná prokuratúra Zvolen v žiadnej časti svojho rozhodovania nevyslovili záver, žeby postup vyšetrovateľa bol nesprávny, resp. že niektoré z jeho rozhodnutí je nezákonné. Predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci je nezákonné rozhodnutie, škoda a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. V danom prípade síce existuje jeden z predpokladov zodpovednosti za škodu a to suma, ktorú žalobca určil ako škodu, neexistuje však nezákonné rozhodnutie a príčinná súvislosť. Všetky predpoklady zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci musia byť naplnené kumulatívne. Podľa jeho názoru zo strany vyšetrovateľa nedošlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia. Ďalej poukázal na to, že náhradu nákladov trestného konania by bolo možné priznať len vtedy, pokiaľ by žalobcovi v príčinnej súvislosti s údajným nezákonným rozhodnutím vznikla aj určitá škoda. Čo sa týka náhrady nákladov trestného konania, má za to, že ustanovenie § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., je možné uplatniť iba za súčasného splnenia predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone

verejnej moci, ktorými sú: nezákonné rozhodnutie orgánu verejnej moci, preukázateľný vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody. Náklady trestného konania sami o sebe nie sú škodou. Pojmovým znakom škody je zníženie majetku poškodeného bez toho, aby sa mu dostalo ekvivalentu. Za vynaložené náklady však bol žalobcovi poskytnutý ekvivalent v podobe právnej služby obhajcu. Trestné stíhanie vedené proti žalobcovi nepochybne znamenalo zásah do jeho práv a právom chránených záujmov, no v danom prípade išlo o zásah oprávnený, v súlade s právnymi predpismi.

O tejto žalobe žalobcu rozhodol prvostupňový súd rozsudkom č.k. 14C/244/2011-70 zo dňa 20. 03. 2012, v spojení s opravným uznesením č.k. 14C/244/2011-100 zo dňa 05. 02. 2013, ktorým uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.334,59 Eur s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.334,59 Eur od 07. 12. 2011 do zaplataenia a trovy konania v sume 378,41 Eur na účet právneho zástupcu žalobcu, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, žalobu v časti o zaplataenie úroku z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy 1.334,59 Eur od 07. 12. 2011 do zaplataenia zamietol. Rozhodol tak potom, čo mal v konaní za preukázané, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ Zvolen zo dňa 05. 08. 2009 sp. zn. ČVS: ORP-1150/1-OSV-ZV-2009 vyšetrovateľ podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v zákonom stanovenej lehote sťažnosť. Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 1Pv 553/2009 zo dňa 25. 08. 2009 prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen sťažnosť žalobcu, ktorú podal voči uzneseniu o vznesení obvinenia, ako nedôvodnú zamietol. Na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen sp. zn. 1Pv 553/2009 zo dňa 30. 12. 2009 bolo na Okresnom súde Zvolen vedené trestné konanie pod sp. zn. 5T/273/2009. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen, č.k. 5T/273/2009-205 zo dňa 01. 03. 2011 bol žalobca spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe oslobodený, pretože nebolo preukázané, že spáchal predmetný skutok. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17. 03. 2011. Vo vyšetrovacom a trestnom konaní si žalobca na obhajobu svojich práv a oprávnených záujmov zvolil dňa 12. 08. 2009 za obhajcu Mgr. Radoslava Ulianku, advokáta a konateľa v tom čase spoločnosti Ulianko & Holčík, s.r.o., Advokátskej kancelárie so sídlom Námestie SNP 41, Zvolen. Tohto písomne splnomocnil obhajobou v predmetnej trestnej veci, a to až do jej právoplatného skončenia plnomocenstvom zo dňa 12. 08. 2009.

Prvostupňový súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba na zaplataenie istiny 1.334,59 Eur je dôvodná. Právo na obhajobu osoby, proti ktorej sa vedie trestné stíhanie je, ustanovené ako jedna zo základných zásad trestného konania, keď Trestný poriadok umožňuje, aby si obvinený mohol na svoju obranu a obhajobu voči vznesenému obvineniu zobrať na pomoc osobu znalú práva, ktorá má teoretické znalosti z práva a praktické skúsenosti s priebehom trestného procesu. Za obhajobu žalobcu zaplatil odmenu za poskytovanie právnych služieb v sume 1.334,59 Eur vypočítanú podľa Vyhlášky MSSR č. 655/2004 Z.z. v znení neskorších predpisov. Žalobca listom zo dňa 03. 06. 2011 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzniknutej v súvislosti s jeho obhajobou v trestnom konaní a spočívajúcej vo vynaložení nákladov na trovy obhajoby v sume 1.334,59 Eur. Žalovaný listom zo dňa 28. 11. 2011, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 06. 12. 2011 oznámil, že jeho žiadosti nie je možné vyhovieť, pretože nie sú splnené podmienky zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca potom podal žalobu o náhradu škody vzniknutej v súvislosti s jeho obhajobou v trestnom konaní a spočívajúcej vo vynaložení nákladov na trovy obhajoby v sume 1.334,59 Eur. Uplatnil si teda nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením. Ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Zákon v ustanovení § 3 určuje rozsah zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci tak, že štát zodpovedá za škodu spôsobenú podľa písm. a) nezákonným rozhodnutím, čo je i posudzovaný prípad. Základným predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z. je zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda, a to pre jeho nezákonnosť príslušným orgánom. V súdnej veci škoda žalobcovi vznikla začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo jeho právoplatným odsúdením, pretože žalobca bol spod obžaloby, ktorá bola podaná ako výsledok začatého a vedeného trestného stíhania, súdom oslobodený. Vzhľadom na výsledok trestného konania právoplatné oslobodenie žalobcu spod obžaloby v trestnom konaní možno uzavrieť, že žalobca čin, pre ktorý bol trestne stíhaný, nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Právoplatnosťou rozsudku vydaného v trestnom konaní, v ktorom žalobca bol oslobodený spod obžaloby, trestné konanie skončilo, čo znamená, že zanikli aj účinky rozhodnutia o začatí

trestného stíhania a vznesení obvinenia, výsledky trestného konania preukázali, že v prípade žalobcu sa nejednalo o prečin, pre ktorý bol trestne stíhaný, čo zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania prečinu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Tým sa naplnili predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z. Právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku zanikli účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zrušenie takéhoto rozhodnutia sa z tohto dôvodu stalo bezpredmetným, čo však ale neznamená, že by nebol naplnený predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť štátu za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré sa ukázalo ako nezákonné, je objektívnou zodpovednosťou. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V tejto súvislosti nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Žalobca teda preukázal všetky predpoklady zodpovednosti za škodu, teda nezákonné rozhodnutie, škodu, ako aj príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou. Obrana žalovaného, že neexistuje nezákonné rozhodnutie a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a škodou, nie je dôvodná. Tiež nie je dôvodná obrana žalovaného v tom, že náklady trestného konania samy o sebe nie sú škodou. Z citácie ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. jednoznačne vyplýva, že jeho praktické uplatnenie prichádza do úvahy aj v prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, ktoré podmienky upravuje § 6 tohto zákona. Zahnutie trov trestného konania, v ktorom bol žalobca oslobodený spod obžaloby do náhrady škody, vyplýva z tohto ustanovenia, teda trovy obhajoby v trestnom konaní nepochybne patria do náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobca preukázal, že mu tieto trovy v trestnom konaní vznikli, že išlo o trovy obhajoby, ktoré žalobca obhajcovi uhradil, o čo sa zmenšil jeho majetok. Žalobca v súvislosti s nezákonným rozhodnutím štátu musel vynaložiť zo svojho majetku peňažnú sumu 1.334,59 €, čím sa znížil jeho majetok o túto finančnú čiastku.

Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody listom zo dňa 03. 06. 2011. Žalovaný listom zo dňa 28. 11. 2011, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 06. 12. 2011, oznámil, že jeho žiadosti o náhradu škody nevyhovuje. Dňom 07. 12. 2011 sa žalovaný dostal do omeškania s náhradou škody. Od tohto dňa mu potom okresný súd priznal úroky z omeškania. K prvému dňu omeškania, to znamená ku dňu 07. 12. 2011 bola základná úroková sadzba 9,25 %, žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne z prisúdenej čiastky. Súd v časti, v ktorej žalobca žiadal o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25 % ročne, žalobu zamietol.

O trovách konania okresný súd rozhodol s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 3 OSP v spojení s ustanovením § 151 ods. 1 OSP. Žalobca bol v konaní úspešný vo väčšej časti. Žalovaný je potom povinný žalobcovi nahradiť trovy konania účelne vynaložené a preukázané.

Na základe odvolania žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 14C/244/2011-70 zo dňa 20. 03. 2012 v spojení s opravným uznesením č.k. 14C/244/2011-100 zo dňa 05. 02. 2013 Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením č.k. 13Co/126/2013-105 zo dňa 17. 09. 2013 rozsudok Okresného súdu Zvolen č.k. 14C/244/2011-70 zo dňa 20. 03. 2012 v spojení s opravným uznesením č.k. 14C/244/2011-100 zo dňa 05. 02. 2013 v časti, v ktorej bola uložená povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 1.334,59 Eur s príslušenstvom a trovy konania zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, v časti, v ktorej žaloba bola zamietnutá, zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

Odvolací súd v zrušujúcom uznesení uviedol, že primárnou podmienkou zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím je samotná existencia rozhodnutia, ktoré má byť podkladom tohto zodpovednostného nároku. Sekundárnou podmienkou je nezákonnosť tohto rozhodnutia. Nezákonnosť rozhodnutia nie je možné zisťovať v rámci konania o náhradu škody. Nezákonnosť rozhodnutia v dobe rozhodovania o nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím už musí byť konštatovaná príslušným orgánom. Takýmto rozhodnutím príslušného orgánu je viazaný aj súd, ktorý rozhoduje o uplatnenom nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3Cdo/194/2010 konštatoval, že v súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odcudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona

č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo, medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné konanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa ustanovenia § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody a náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby. Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z. z. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že zákon č. 514/2003 Z. z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri porušovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniť. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby. Judikatúra ale dospela k záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu úpravy najbližšej, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenej nezákonným rozhodnutím (§ 3 ods. 1 písm. a/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov). Podstata nároku na náhradu škody sa neviaže na (ne) správnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania. Za ústavne konformný treba považovať výklad, podľa ktorého (v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia), ak došlo rozhodnutím súdu k oslobodeniu spod obžaloby a k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný (v konaní o náhradu škody žalobca), rozhodnutie o oslobodení spod obžaloby má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí č. k. 4Cdo/183/2009 zo dňa 30. 11. 2009 konštatoval, že nemožno prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takej situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením, je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb.

Potom prvostupňový súd v napadnutom rozsudku správne konštatoval, že boli naplnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z., keď vzhľadom k tomu, že právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku oslobodzujúceho žalobcu spod obžaloby zanikli účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zrušenie takéhoto rozhodnutia sa z tohto dôvodu stalo bezpredmetným, čo však ale neznamená, žeby nebol naplnený predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím v zmysle § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z. Zodpovednosť štátu za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré sa ukázalo ako nezákonné, je objektívnou zodpovednosťou. Zahrnutie trov trestného konania, teda trov obhajoby v trestnom konaní, v ktorom žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený, nepochybne patria do náhrady škody podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z..

Odvolací súd však za otázku právneho zásadného významu považoval skutočnosť, či orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Zákonom č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z. sa s účinnosťou od 01. 01. 2013 zmenilo aj ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré určovalo orgán konajúci v mene

štátu. V zákone č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z. absentujú prechodné ustanovenia, keď je potom potrebné vychádzať pri rozhodovaní z ustanovenia § 4 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 01. 01. 2013.

Odvolačný súd ďalej v zrušujúcom uznesení poukázal na znenie ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b/ zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom po 01. 01. 2013, podľa ktorého vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci, podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovať policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru, a 1/ prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru alebo povereného príslušníka policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2/ vyšetrovateľ policajného zboru alebo poverený príslušník policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

V súdnej veci trestné konanie začalo vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a bolo zavŕšené podaním obžaloby zo strany prokurátora Okresnej prokuratúry. Prokurátor teda podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. Prvostupňový súd potom ďalej bude vychádzať v ďalšom konaní pri rozhodovaní o žalobe zo znenia ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) a písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., a to v znení účinnom po 01. 01. 2013.

Odvolačný súd uložil povinnosť prvostupňovému súdu v ďalšom konaní postupom podľa ustanovenia § 43 O.s.p. vyzvať žalobcu, aby tento označil toho, kto má za štát konať. Súčasne poukázal na ustanovenie § 21 ods. 4 prvá veta O.s.p., z ktorého vyplýva, že súd je povinný bez zreteľa na označenie obsiahnuté v žalobe zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konal len s takýmto oprávneným subjektom.

Podľa § 226 O.s.p., ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Po odvolacom konaní prvostupňový súd byť viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v predmetnej veci, uznesením č.k. 14C/244/2011-114 zo dňa 28. 11. 2014 procesným postupom podľa § 43 ods. 1 O.s.p. vyzval žalobcu, aby v lehote 10 dní od doručenia uznesenia doplnil a opravil žalobu zo dňa 22. 12. 2011, ktorá bola doručená súdu dňa 23. 12. 2011 a to tak, že uvedie, kto má v predmetnej veci za štát konať. Uznesenie bolo doručené žalobcovi, resp. jeho splnomocnenému zástupcovi dňa 19. 12. 2013. Žalobca v súdom určenej lehote v tomto uznesení žalobu zo dňa 20. 12. 2011, ktorá bola doručená súdu dňa 23. 12. 2011 v zmysle tohto uznesenia nedoplnil, preto súd podľa § 21 ods. 4 prvá veta O.s.p., z ktorého vyplýva, že súd je povinný bez zreteľa na označenie obsiahnuté v žalobe zabezpečiť, aby za štát pred súdom konal štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi, alebo právnická osoba, ktorá je oprávnená podľa osobitného predpisu a konal len s takýmto oprávneným subjektom, zabezpečil, aby za štát pred súdom v predmetnej veci konala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava I, keď napokon i samotný žalobca v podaní zo dňa 28. 04. 2014, ktoré bolo doručené súdu dňa 28. 04. 2014 žiadal, aby štát, Slovenskú republiku v predmetnom súdnom konaní zastupovala Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Žalovaný po odvolacom konaní už zastúpený Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky vo vyjadrení zo dňa 10. 04. 2014, ktoré bolo doručené súdu dňa 22. 04. 2014 uviedol, že v otázke ustálenia nezákonného rozhodnutia v súlade s ustálenou judikatúrou (rozsudok NS ČR sp. zn. 1Cz 6/90) sa za nezákonné považuje rozhodnutie o vznesení obvinenia a nie uznesenie o zamietnutí sťažnosti. Uvedený prístup je logický a právne súladný a to z dôvodu, že uznesenie o vznesení obvinenia je predbežne vykonateľné, t.j. právne následky pre obvineného má dňom jeho vydania bez ohľadu na jeho doručenie, či na rozhodnutie o opravnom prostriedku. Obvinený sa stáva obvineným dňom vydania uznesenia o vznesení obvinenia policajtom. Je nesporné, že uznesenie o vznesení obvinenia vydal v tomto konkrétnom prípade policajt. Škodu v trestnom konaní teda spôsobil policajt, ktorý vydal rozhodnutie o vznesení obvinenia. Otázkou zastupovania Slovenskej republiky v konaniach pred súdom upravuje § 21 O.s.p. V súlade s týmto, za štát pred súdom koná štátny orgán v rozsahu pôsobnosti ustanovenej osobitnými predpismi. Osobitným právnym predpisom je v tomto prípade zákon č. 514/2003 Z.z., ktorý v § 4 upravuje otázku, kto je oprávnený konať za štát. V súlade s § 4 zákona č. 514/2003 Z.z.,

ktorý ustanovuje pôsobnosť štátnych orgánov, koná v mene Slovenskej republiky Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky vtedy, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ a prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu. V tomto prípade prvostupňový súd v zmysle dôkazov, ktoré boli žalobcom doložené k žalobe musí dospieť k záveru, že v danej veci nemôže v mene Slovenskej republiky konať Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, lebo prokurátor zamietol sťažnosť, a teda nie sú naplnené podmienky na to, aby v mene štátu konalo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Uvedený záver však bez ďalšieho nezakladá pôsobnosť Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky konať v mene štátu a to z dôvodu, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je oprávnená konať v mene štátu len a výlučne vtedy, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. Je vo veci nesporné, že uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré je predbežne vykonateľné a teda má právne účinky odo dňa jeho vydania, nevydala ani okresná prokuratúra, ani krajská prokuratúra, ani Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Preto sa v tomto konkrétnom prípade javí, že nie je možné príslušný orgán určiť podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., a teda by v mene Slovenskej republiky malo v danej veci konať Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a to podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v zmysle ktorého, ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Z týchto dôvodov žiadal, aby prvostupňový súd po odvolacom konaní ďalej konal len a výlučne s Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ako orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd po odvolacom konaní zopakoval dokazovanie listinnými dôkazmi, keď zistil tento skutkový a právny stav:

Z trestného spisu Okresného súdu Zvolen, spisovej značky 5T/237/2009 súd zistil, že uznesením Okresného riaditeľstva PZ Zvolen, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ Zvolen zo dňa 05. 08. 2009, spisovej značky ČVS: ORP-1150/1-OSV-ZV-2009 vyšetrovateľ podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku rozhodol o stíhaní žalobcu ako obvineného pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Proti uzneseniu o vznesení obvinenia podal žalobca v zákonom stanovenej lehote sťažnosť zo dňa 13. 08. 2009. Uznesením Okresnej prokuratúry Zvolen zo dňa 25. 08. 2009, spisovej značky 1Pv 553/2009 prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen sťažnosť žalobcu, ktorú podal voči uzneseniu o vznesení obvinenia ako nedôvodnú zamietol. Na podklade obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Zvolen, spisovej značky 1Pv 553/2009 zo dňa 30. 12. 2009 bolo na Okresnom súde Zvolen vedené trestné konanie pod spisovou značkou 5T/273/2009. Rozsudkom Okresného súdu Zvolen zo dňa 01. 03. 2011 č.k. 5T/273/2009-205 bol žalobca spod obžaloby pre skutok uvedený v obžalobe oslobodený podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku, nakoľko nebolo preukázané, žeby spáchal predmetný skutok. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 17. 03. 2011. V predmetnom vyšetrovacom a trestnom konaní žalobca si dňa 12. 08. 2009 na obhajobu svojich práv a oprávnených záujmov zvolil za obhajcu Mgr. Radoslava Ulianka, advokáta a konateľa spoločnosti Ulianko & Holčík, s.r.o., so sídlom Nám. SNP 41, 960 01 Zvolen, IČO: 36 856 517, ktorého písomne splnomocnil obhajobou v predmetnej trestnej veci a to až do jej právoplatného skončenia plnomocenstvom zo dňa 12. 08. 2009.

Faktúrou č. 11800101 zo dňa 02. 05. 2011, ktorá sa stala splatnou dňa 16. 05. 2011 žalobcovi z titulu jeho obhajoby vo vyšetrovacom a v trestnom konaní vedenom pred Okresným súdom Zvolen, pod spisovou značkou 5T/273/2009 bola vyúčtovaná odmena za poskytnutie právnych služieb v sume 1.334,59 Eur, ktorú žalobca uhradil dňa 05. 05. 2011.

Listom zo dňa 03. 06. 2011 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody vzniknutej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, pri výkone verejnej moci“ žalobca požiadal Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody, okrem iného v sume 1.334,59 Eur, ktorú sumu zaplatil obhajcovi z titulu odplaty za poskytnutú právnu pomoc v súvislosti s jeho obhajobou v trestnom konaní, vedenom pred Okresným súdom Zvolen, pod spisovou značkou 5T/273/2009.

Listom zo dňa 28. 11. 2011 č. SLV-PS-599/2011 označeným ako „Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - zaslanie odpovede“ Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky žalobcovi oznámilo, že v jeho prípade neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu

spôsobenú pri výkone verejnej moci a preto jeho žiadosti nie je možné vyhovieť, keď tento list bol žalobcovi doručený dňa 06. 12. 2011.

Vo veci je nepochybné a medzi stranami súdneho konania nebolo sporné, že i po odvolacom konaní vec je potrebné právne posúdiť podľa Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov, konkrétne i v znení poslednej zmeny tohto zákona vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z., keď tento zákon č. 412/2012 Z.z., nadobudol účinnosť dňa 01. 01. 2013 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“).

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo poverení príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora,

c) až e) ...,

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní,

g) až l) ...,

m) orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti

poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 15 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola žiadosť podaná na nepríslušnom orgáne, je tento orgán povinný bezodkladne ju postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom poškodeného. Účinky podania žiadosti zostávajú zachované.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta (§ 9 až 14 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak § 26 neustanovuje inak, právne vzťahy vrátane predbežného prerokovania nároku podľa tohto zákona sa spravujú Občianskym zákonníkom.

Po odvolacom konaní sa prvostupňový súd ďalej zaoberal v súdnom konaní len otázkami, ktoré boli medzi účastníkmi konania naďalej sporné, keďže odvolací súd v zrušujúcom uznesení konštatoval, že v súdnej veci boli naplnené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 prvá veta zákona č. 514/2003 Z.z., keď vzhľadom k tomu, že právoplatnosťou oslobodzujúceho rozsudku oslobodzujúceho žalobcu spod obžaloby zanikli účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, pričom zrušenie takéhoto rozhodnutia sa z tohto dôvodu stalo bezpredmetným, čo však ale neznamená, žeby nebol naplnený predpoklad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Zodpovednosť štátu za škodu, ktorá vznikla žalobcovi v príčinnej súvislosti s rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, ktoré sa ukázalo ako nezákonné je pritom objektívnou zodpovednosťou. Zahrnutie trov trestného konania, teda trovy obhajoby v trestnom konaní, v ktorom žalobca bol spod obžaloby právoplatne oslobodený, nepochybne patria do náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

Po odvolacom konaní medzi účastníkmi konania zostala sporná otázka, ktorý orgán v mene štátu má v danej veci konať. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky namietala, že ona týmto orgánom nie je.

Zákonom č. 412/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z.z. sa s účinnosťou od 01. 01. 2013 zmenilo aj ustanovenie § 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ktoré určovalo orgán konajúci v mene štátu. V zákone č. 412/2012 Z.z., absentujú prechodné ustanovenia, keď potom je potrebné vychádzať pri rozhodovaní o nároku v predmetnej veci z ustanovenia § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013.

Námietku žalovaného o nedostatku oprávnenia Generálnej prokuratúry SR konať v mene žalovaného po odvolacom konaní súd vyhodnotil ako neopodstatnenú. Podstata argumentácie žalovaného o nedostatku oprávnenia Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v mene žalovaného konať spočívala v tom, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie, v dôsledku ktorého vznikla žalobcovi škoda, nevydal prokurátor, ale policajt. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. na vznik oprávnenia Generálnej prokuratúry konať v konaní o náhradu škody v mene štátu nevyžaduje splnenie kritéria, aby prokurátor nezákonné rozhodnutie v trestnom konaní vydal sám, ale aby škodu spôsobil. Z hľadiska prejednávanej veci prokurátor škodu spôsobil tým, že sťažnosť podanú proti uvedenému uzneseniu o vznesení obvinenia podanú žalobcom zamietol a podal na neho obžalobu príslušnému súdu. Orgánom oprávneným konať v mene štátu tak nemôže byť ministerstvo vnútra, ktoré

toto oprávnenie po účinnosti novej právnej úpravy od 01. 01. 2013 stratilo, čo napokon potvrdil i samotný žalovaný. Týmto orgánom však nemôže byť ani ministerstvo spravodlivosti, tak ako argumentoval žalovaný, pretože škoda nevznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom, tak ako to vyplýva z § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z., pričom nie je tiež splnený predpoklad, že nie je možné určiť príslušný štátny orgán oprávnený konať v mene štátu, tak ako to vyplýva z § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ako sa to snažil v konaní prezentovať žalovaný. Právna úprava zmenená zákonom č. 412/2012 Z.z. účinná od 01. 01. 2013 neobsahuje prechodné ustanovenia, preto sa v zmysle princípu nepravej retroaktivity uplatní aj na všetky neskončené konania o náhradu škody voči štátu spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia ako nezákonným rozhodnutím, proti ktorému podanú sťažnosť prokurátor zamietol ako to bolo v tomto prípade a podal obžalobu príslušnému súdu tak, ako to bolo v tomto prípade.

Nadobudnutím účinnosti zákona č. 412/2012 Z.z., došlo od 01. 01. 2013 k spresneniu vymedzenia pôsobnosti jednotlivých štátnych orgánov v zmysle ich kompetencie konať za štát v prípadoch nárokov na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. V zmysle § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu. V zmysle § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 01. 01. 2013 koná vo veci náhrady škody Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru a 1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru, alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo 2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 koná vo veci náhrady škody Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo v správnom konaní. V zmysle § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 01. 01. 2013 koná vo veci náhrady škody orgán príslušný podľa písmen a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý. Preto, aj keď nezákonným rozhodnutím je stále uznesenie o vznesení obvinenia, ktoré vydal príslušný policajt, oprávnenie ministerstva vnútra konať za štát v rámci konania o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím zostala zachovaná len pre prípad, že prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu policajta a nepodal obžalobu. Preto v prípade (ako bolo aj v predmetnej veci), že prokurátor podanú sťažnosť obvineného (poškodeného) v tomto prípade žalobcu proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol a následne podal obžalobu príslušnému súdu, založilo sa tým oprávnenie Generálnej prokuratúry konať za štát v následnom konaní o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Z tohto hľadiska žalovaným namietané to, že uznesenie o vznesení obvinenia ako nezákonné rozhodnutie nevydal prokurátor a preto nemohol priamo spôsobiť škodu je potrebné preklenúť tak, že prokurátor svojim aktívnym konaním, t.j. zamietnutím sťažnosti a podaním obžaloby zachoval nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia, hoci mu právny poriadok dával oprávnenie konať aj inak, napríklad zastaviť trestné stíhanie. Preto právna úprava nezakotvuje v ustanovení § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., v platnom znení ako kritérium na založenie oprávnenia Generálnej prokuratúry konať za štát v konaní o náhradu škody skutočnosť, že prokurátor nezákonné rozhodnutie vydal, ale že škodu spôsobil v trestnom konaní. K spôsobeniu škody v tomto prípade zo strany prokurátora nedochádza vydaním nezákonného rozhodnutia, ale tým, že si osvojí závery nezákonného rozhodnutia ako bolo v tomto prípade a podal na základe neho obžalobu.

Z vykonaného dokazovania na základe skutkových zistení v prejednávanej veci vyplýva, že voči žalobcovi bolo uznesením policajta vznesené obvinenie pre prečin ublíženia na zdraví. Podanú sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia prokurátor zamietol. Následne podal prokurátor na žalobcu obžalobu príslušnému súdu, keď na základe právoplatného rozhodnutia vydaného v trestnom konaní, žalobca bol spod tejto obžaloby oslobodený. Žalobca pred podaním žaloby na súd požiadal ministerstvo vnútra o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a po oznámení ministerstva, že jeho nárok neuspokojí, podal žalobu o náhradu škody na súd. V žalobe označil ako orgán oprávnený konať za štát ministerstvo vnútra, s ktorým prvostupňový súd aj pôvodne konal ako so zástupcom štátu. Po zmene

právnej úpravy vykonanej zákonom č. 412/2012 Z.z., účinnej od 01. 01. 2013 prvostupňový súd (po odvolacom konaní) začal konať s Generálnou prokuratúrou ako štátnym orgánom oprávneným konať za štát a to na základe právneho názoru vysloveného v tomto rozsudku s tým, že v tomto ohľade námietku o nedostatku oprávnenia Generálnej prokuratúry konať v mene žalovaného považoval za neopodstatnenú. V posudzovanej veci neprichádza vzhľadom na vyššie uvedené dôvody aplikovať ustanovenie § 4 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 01. 01. 2013, v zmysle ktorého ak nemožno príslušný orgán určiť podľa odseku 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, pretože na základe skutkových zistení a ich právneho vyhodnotenia orgánom konajúcim v mene štátu jednoznačne v predmetnej veci v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., v znení účinnom od 01. 01. 2013 je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Ani odvolací súd v zrušujúcom uznesení nenastolil otázku kto ma za štát v súdnej veci konať tak, žeby výsledky skutkových zistení nasvedčovali tomu, žeby tento orgán nebolo možné určiť, ale tak, či orgánom konajúcim v mene štátu je v danom prípade Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, alebo Generálna prokuratúra Slovenskej republiky.

Súd ešte k otázke oprávnenia konať za žalovaného v súdnom konaní, teda konať v mene štátu uvádza, že posúdenie tejto otázky má len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovaného, keď zistené nedostatky v zastúpení žalovaného by mohli mať len povahu nedostatku procesných podmienok konania, ktoré v zmysle § 21 ods. 4 veta prvá O.s.p. musí vyriešiť súd v rámci prejednávania žaloby a to z úradnej povinnosti. Pasívna legitímácia žalovaného, t.j. Slovenskej republiky v predmetnom súdnom konaní je nespochybniteľná a je daná zákonom č. 514/2003 Z.z., v platnom znení.

Súd ešte poznamenáva, že je irelevantné, že žiadosť na predbežné prerokovanie bola podaná na Ministerstve vnútra SR, hoci v súčasnosti je príslušným orgánom Generálna prokuratúra SR. V čase podania žiadosti totiž bolo Ministerstvo vnútra SR príslušným orgánom konajúcim v mene žalovaného, a to do 31. 12. 2012.

Súd ďalej poukazuje aj na ustálenú súdnu prax (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. 03. 2011 sp. zn. 3Cdo 194/2010). V súlade s ustálenou súdnou praxou, tak ako sa uvádza i v zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu, zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odcudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle predchádzajúceho zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrváva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.. Zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa tento nemôže zbaviť, ide o objektívnu zodpovednosť.

Na základe skutkových zistení a ich právneho vyhodnotenia súd dospel k záveru, že nárok žalobcu na náhradu škody je v súdnej veci daný.

V zmysle § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná

odmena advokáta (§ 9 až 14 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, v znení neskorších predpisov). Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

Vo veci je nepochybné, že žalobca vo vyšetrovacom a v trestnom konaní si zvolil za obhajcu Mgr. Radoslava Ulianku, advokáta, ktorého splnomocnil na obhajobu v predmetnej veci až do jej právoplatného skončenia. Vo vyšetrovacom a trestnom konaní si žalobca na obhajobu svojich práv a oprávnených záujmov zvolil dňa 12. 08. 2009 za obhajcu Mgr. Radoslava Ulianku. Tohto písomne splnomocnil obhajobou v predmetnej trestnej veci až do jej právoplatného skončenia plnomocenstvom zo dňa 12. 08. 2009. Faktúrou č. 11800101 zo dňa 02. 05. 2011, ktorá sa stala splatnou dňa 16. 05. 2011 žalobcovi z titulu jeho obhajoby vo vyšetrovacom a trestnom konaní bola vyúčtovaná odmena za poskytovanie právnych služieb v sume 1.334,59 Eur, ktorú žalobca uhradil dňa 05. 05. 2011. Išlo o nasledovné úkony: 1. 7. 2009 - trestné oznámenie Ing. Berkeš - v zastúpení kancelárie - upravené - 0,00 Eur, 2. 7. 2009 - trestné oznámenie - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 13. 08. 2009 - sťažnosť - vznesenia obvinenia - Ing. Juraj Berkeš.doc-57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 09. 08. 2009 - sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 02. 09. 2009 - výsluch svedka - Gažúrová - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 03. 09. 2009 - návrh na doplnenie dokazovania - Ing. Juraj Berkeš.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 03. 09. 2009 - výsluch obvineného - Berkeša - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 08. 09. 2009 - výsluch poškodenej - Barcela Berkešová - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 06. 10. 2009, výsluch svedka Fabianová, Vitholdová, Štróbl, Rolinec, celkovo od 08.30 - 12.00 - 115,90 Eur, náhrada hotových výdavkov: 14,- Eur, 06. 10. 2009 - výsluch svedka - Garguláková 14.30 - 15.30 - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 06. 10. 2009 - stanovisko k výpovedi svedka Viery Fabianovej - Ing. Juraj Berkeš.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 21. 12. 2009 - návrh na doplnenie dokazovania - Ing. Juraj Berkeš + preskúmanie zákonnosti postupu.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 21. 12. 2009 - návrh na doplnenie dokazovania - Ing. Juraj Berkeš + preskúmanie zákonnosti postupu.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 22. 12. 2009 - preštudovanie spisu vo veci obv. Ing. Juraja Berkeša - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 12. 02. 2010 - odpor proti TR - Ing. Juraj Berkeš.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 20. 04. 2010 - žiadosť o odročenie pojednávania a ospravedlnenie neúčasti - Berkeš - 0,00 Eur, 20. 05. 2010 - predbežné stanovisko k obžalobe - Ing. Juraj Berkeš.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 16. 07. 2010 - žiadosť o odročenie pojednávania a ospravedlnenie neúčasti - Berkeš - 0,00 Eur, 26. 11. 2010 - stanovisko - tr. konanie - Ing. Juraj Berkeš.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 04. 02. 2011 - stanovisko - tr. konanie - Ing. Juraj Berkeš.doc - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 01. 03. 2011 - účasť na pojednávaní - OS Zvolen - 57,95 Eur, náhrada hotových výdavkov: 7,- Eur, 28. 04. 2011 - vyčíslenie trov obhajoby - Berkeš - 0,00 Eur, súčty 1.234,05 Eur.

Faktúra č. 11800101 v sume 1.334,59 Eur bola žalobcom uhradená, o čom svedčí doklad o úhrade (čl. 61 spisu).

Po odvolacom konaní žalovaný rozporoval i rozsah uplatneného nároku na náhradu škody, keď vo vyúčtovaní konkrétne namietal, že trestné oznámenie zo dňa 02. 07. 2009 (datované však správne zo dňa 01. 07. 2009) a v príčinnej súvislosti s týmto úkonom i náhrada hotových výdavkov, ďalej sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo dňa 19. 08. 2009 (datované však správne zo dňa 20. 08. 2009) a v príčinnej súvislosti s týmto úkonom i náhrada hotových výdavkov, ďalej návrh na doplnenie dokazovania - Ing. Juraj Berkeš + preskúmanie zákonnosti zo dňa 21. 12. 2009 a v príčinnej súvislosti s týmto úkonom i náhrada hotových výdavkov a ďalej výsluch svedka Fabianová, Vitholdová, Štróbl, Rolinec (celkovo od 08.30 - do 12.00) a v príčinnej súvislosti s týmto úkonom i náhrada hotových výdavkov, ďalej výsluch svedka Garguláková (celkovo od 14.30 - do 15.30) a v príčinnej súvislosti s týmto úkonom i náhrada hotových výdavkov, obidva úkony zo dňa 06. 10. 2009 boli ako trovy právneho zastúpenia žalobcu s predmetnou faktúrou vyúčtované nedôvodne.

Ako opodstatnenú námietku žalovaného čo do rozsahu škody súd posúdil námietku úkonu trestného oznámenia zo dňa 01. 07. 2009, ďalej sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo dňa 20. 08. 2009, keď žalovaný listinnými dôkazmi, konkrétne trestným oznámením žalobcu zo dňa 01. 07. 2009, ktoré tento podal prostredníctvom svojho zástupcu Ulianko & Holčík, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Zvolen dňa 01. 07. 2009 na Okresnej prokuratúre Zvolen (sp. zn. 1Pn 466/09), uznesením

Okresného riaditeľstva PZ vo Zvolene, Úradu justičnej a kriminálnej polície PZ Zvolen, ČVS: ORP-658/OEK-ZV-2009 zo dňa 11. 08. 2009, ktorým toto trestné oznámenie bolo odmietnuté, keď uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 09. 2009 a sťažnosťou žalobcu proti tomuto uzneseniu zo dňa 20. 08. 2009, ktorá bola podaná na Okresnom riaditeľstve PZ vo Zvolene, Úrade justičnej a kriminálnej polície Zvolen dňa 21. 08. 2009, preukázal, že tieto dva úkony nesúvisia s nárokom žalobcu na náhradu škody z vyšetrovacieho a z trestného konania Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/273/2009.

Taktiež súd vyhodnotil za opodstatnenú námietku žalovaného voči vyúčtovanému úkonu vykonaného dňa 21. 12. 2009 návrh na doplnenie dokazovania - Ing. Juraj Berkeš + preskúmania zákonnosti postupu, keď skutočne podľa vyúčtovania doloženého k faktúre tento úkon bol vyúčtovaný 2-krát.

Pokiaľ žalovaný namietal úkony zo dňa 06. 10. 2009 výsluchy svedkov Fabianová, Vitholdová, Štróbl, Rolinec a Garguláková z toho dôvodu, že vo vyšetrovacom, a ani v trestnom spise sa nenachádza substitučné splnomocnenie pre Mgr. Ivana Dlhopolca, advokátskeho koncipienta, ktorý sa zúčastnil v mene Mgr. Radoslava Ulianku pri vykonaní týchto úkonov ako splnomocnený zástupca, táto námietka žalovaného nie je opodstatnená, je síce pravdou, že súčasťou vyšetrovacieho a trestného spisu substitučné splnomocnenie nie je, ale v priebehu konania o nároku na náhradu škody tento nedostatok bol zhojený predložením tohto plnomocenstva zo dňa 13. 08. 2009, v zmysle ktorého Mgr. Radoslav Ulianko ako obhajca žalobcu splnomocnil Mgr. Ivana Dlhopolca, advokátskeho koncipienta na zastupovanie vo veci ČVS: ORP-1150/1-OVK-ZV-2009 príslušného policajného orgánu.

Vo vyúčtovaní k predmetnej faktúre bolo vyúčtovaných 19 úkonov v hodnote každého 57,95 Eur, k tomu náhrada hotových výdavkov ku každému v sume 7,- Eur, čo spolu činí za 1 úkon včítane náhrady hotových výdavkov 64,95 Eur, čo spolu za 19 úkonov činí 1.234,05 Eur (bez DPH), t.j. 19 úkonov včítane náhrady hotových výdavkov po 64,95 Eur. Rozporovanou faktúrou žalobcovi bola vyúčtovaná suma 1.334,59 Eur, keď DPH vo výške 20 % bola uplatnená zo sumy 1.112,16 Eur, čo je suma 19 úkonov bez náhrady hotových výdavkov.

Nakoľko súd za oprávnené uznal vyúčtovanie len 16 úkonov, nie 19 a to nie za trestné oznámenie zo dňa 01. 07. 2009 (vo vyúčtovaní uvedené zo dňa 02. 07. 2009), ďalej za sťažnosť proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania zo dňa 20. 08. 2009 (vo vyúčtovaní uvedené zo dňa 19. 08. 2009) a za návrh na doplnenie dokazovania - Ing. Juraj Berkeš + preskúmanie zákonnosti postupu zo dňa 21. 12. 2009, čo spolu činí 194,85 Eur (3 x 64,95 Eur), dôvodné bolo priznať škodu za 16 úkonov spolu v sume 1.039,20 Eur, k tomu 20 % DPH v sume 207,84 Eur, čo potom predstavuje spolu sumu 1.247,04 Eur (1.039,20 Eur + 207,84 Eur).

V prevyšujúcej časti čo do rozsahu škody potom súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O výške škody súd rozhodol podľa § 9 ods. 1, 2, § 12 ods. 3 písm. a) a § 14 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom vždy ku dňu vykonania úkonu právnej služby (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“).

Podľa § 9 ods. 1 a ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak. Základná sadzba tarifnej odmeny sa môže znížiť alebo zvýšiť v prípadoch uvedených v tejto vyhláške.

Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pri obhajobe v trestnom konaní okrem vecí podľa odseku 1 je základnou sadzbou tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje 5 rokov, 1/12-tina výpočtového základu.

Výšku tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby vyúčtovaný k spornej faktúre (čl. 15 - 16 spisu) 57,95 Eur žalovaný nenamietal.

Úkony právnej služby sú špecifikované v § 14 vyhláške č. 655/2004 Z.z., tieto boli špecifikované v prílohe k faktúre č. 11800101 (čl. 14 spisu), keď z tejto prílohy (čl. 15 - 16 spisu), keď tieto listinné dôkazy do

spisu predložil žalobca k žalobe súd vychádzal, čo sa týka špecifikácie úkonov právnej služby, pričom v súdnom konaní sa vysporiadal s námietkami žalovaného len voči tým úkonom právnej služby, ktoré boli žalovaným rozporované.

Žalobca v súdnom konaní popri nároku na zaplatenie náhrady škody v sume 1.334,59 Eur uplatnil i nárok na zaplatenie úrokov z omeškania z tejto sumy vo výške 9,5 % ročne od 07. 12. 2011 do zaplatenia, keď súd žalobu v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy 1.334,59 Eur od 07. 12. 2011 do zaplatenia zamietol rozsudkom č.k. 14C/244/2011-70 zo dňa 20. 03. 2012, v spojení s opravným uznesením č.k. 14C/244/2011-100 zo dňa 05. 02. 2013, keď v tejto časti rozsudok nadobudol právoplatnosť, pretože nebol napadnutý odvolaním.

Po odvolacom konaní potom zostal predmetom sporu nárok žalobcu na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 1.334,59 Eur od 07. 12. 2011 do zaplatenia.

Podľa § 517 ods. 1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka, dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškaní. Ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

Týmto vykonávacím predpisom je Nariadenie Vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, v znení neskorších predpisov.

Podľa § 3 ods. 1 citovaného vládneho nariadenia, avšak v znení do 31. januára 2013, keďže k omeškaniu došlo pred týmto dňom, výška úrokov z omeškania je o 8 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu, keď podľa § 10c citovaného vládneho nariadenia, avšak v platnom znení, ak záväzkový vzťah vznikol pred 1. februárom 2013, výška úrokov z omeškania sa riadi podľa predpisov účinných k 31. januáru 2013 aj za dobu omeškania po 31. januári 2013.

Žalobca požiadal o predbežné prerokovanie svojho nároku na náhradu škody listom zo dňa 03. 06. 2011, keď žalovaný listom zo dňa 28. 11. 2011, keď na tejto skutočnosti nič nemení to, že žalobca požiadal o predbežné prerokovanie svojho nároku Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky ako v tom čase orgán zastupujúci žalovaného, ktorý bol žalobcovi doručený dňa 06. 12. 2011 žalobcovi oznámil, že jeho žiadosti nevyhovuje o náhradu škody, pretože neboli naplnené základné predpoklady na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ide o výzvu na náhradu škody, žalovaný odmietol škodu nahradiť, čo oznámil žalobcovi listom, ktorý mu bol doručený dňa 06. 12. 2011, odo dňa nasledujúceho, t.j. odo dňa 07. 12. 2011 sa potom žalovaný dostal do omeškania s náhradou škody a preto od tohto dňa až do zaplatenia z prisúdenej náhrady škody má žalobca nárok na zaplatenie úrokov z omeškania voči žalovanému K prvému dňu omeškania, t.j. ku dňu 07. 12. 2011 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 1,25 %, zvýšená o 8 percentuálnych bodov bola 9,25 %, preto žalobca má nárok voči žalovanému na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne z prisúdenej čiastky. Prisúdená čiastka činí sumu 1.247,04 Eur, keď potom z tejto žalobca má nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 07. 12. 2011 do zaplatenia, v prevyšujúcej časti čo sa týka nároku na zaplatenie úrokov z omeškania súd žalobu žalobcu zamietol a to preto, lebo v prevyšujúcej časti nepriznal ani nárok na istinu z titulu náhrady škody. Ako už súd dôvodí, zamietnutie žaloby v časti o zaplatenie úroku z omeškania vo výške 0,25 % ročne zo sumy 1.334,59 Eur od 07. 12. 2011 do zaplatenia rozsudkom prvostupňového súdu nadobudlo právoplatnosť.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. a to pomerom úspechu a neúspechu účastníkov konania v súdnom konaní. Žalobca bol v konaní úspešnejší vo väčšej časti, než žalovaný, preto žalovaný má povinnosť mu nahradiť účelne vynaložené a preukázané trovy konania pomerom úspechu a neúspechu, keď žalobca navrhol prisúdiť trovy konania a tieto aj vyčíslil v zákonnej lehote (čl. 185 spisu). Žalobca navrhol prisúdiť trovy konania za trovy právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil na sumu 949,18 Eur. Ako účelné trovy konania súd žalobcovi prisúdil trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia v sume 652,81 Eur. Ako účelné trovy právneho zastúpenia vznikli žalobcovi trovy právneho zastúpenia v celkovej sume 759,08 Eur pozostávajúce z odmeny za 8 úkonov právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia dňa 03. 06. 2011, žiadosť o

predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 03. 06. 2011, žaloba zo dňa 22. 12. 2011, účasť na meritórnom pojednávaní dňa 20. 03. 2012, vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 02. 07. 2012, oznámenie ohľadne orgánu oprávneného v mene žalovaného vo veci konať zo dňa 28. 04. 2014, účasť na meritórnom pojednávaní dňa 29. 04. 2014 a účasť na meritórnom pojednávaní dňa 30. 05. 2014 po 71,37 Eur za 1 úkon právnej služby, vychádzajúc z hodnoty predmetu sporu 1.334,59 Eur, spolu to činí 570,96 Eur, k tomu 3-krát režijný paušál po 7,41 Eur, 2-krát režijný paušál po 7,63 Eur a 3-krát režijný paušál po 8,04 Eur, spolu v sume 61,61 Eur, odmena a režijný paušál spolu činí 632,57 Eur, k tomu 20 % DPH z tejto sumy v sume 126,51 Eur, čo činí spolu potom na trovách právneho zastúpenia sumu 759,08 Eur. O trovách právneho zastúpenia súd rozhodol podľa Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z., v znení neskorších predpisov. Pomer úspechu žalobcu oproti neúspechu predstavuje však 86 %, preto len vo výške 86 % zo sumy 759,08 Eur má žalobca nárok na náhradu trov právneho zastúpenia, čo činí 652,81 Eur. Pomer úspechu a neúspechu: $1.247,04 : 1.334,59 = 93 \%$, $87,55 : 1.334,59 = 7 \%$, $93 \% - 7 \% = 86 \%$. Celkové trovy konania je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi v sume 652,81 Eur na účet zastupujúcej advokátskej kancelárie podľa § 149 ods. 1 O.s.p. Súd ako účelné trovy konania žalobcovi nepriznal trovy právneho zastúpenia za písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 16. 03. 2012 v sume 71,37 Eur, k tomu režijný paušál v sume 7,63 Eur a k tomu z tejto sumy 20 % DPH, ďalej za písomné podanie na súd - vyjadrenie zo dňa 23. 05. 2014 v sume 71,37 Eur, k tomu režijný paušál v sume 8,04 Eur, a k tomuto z tejto sumy 20 % DPH, lebo nešlo o účelné trovy právneho zastúpenia. Obsahom vyjadrenia zo dňa 16. 03. 2012 je len poukázanie na judikatúru súdov v obdobných veciach, čo mohlo byť i obsahom prednesu v rámci meritórneho prejednávania veci, podľa názoru súdu ide o nadbytočný úkon právnej služby, neúčelný, za ktorý potom odmena včítane režijného paušálu žalobcovi nebola priznaná. Obdobne je to i v prípade písomného podania na súd - vyjadrenia zo dňa 23. 05. 2014, aj tvrdenia obsiahnuté v tomto písomnom podaní mohli byť obsahom prednesu v rámci meritórneho prejednávania veci, nie sú v tomto podaní uvádzané žiadne skutkovo právne významné skutočnosti, navyše splnomocnenie pre Mgr. Ivana Dlhopolca nebolo súčasťou tohto vyjadrenia, bolo predložené až pri meritórnom prejednaní veci dňa 30. 05. 2014 na dôkaz. Aj v tomto prípade podľa názoru súdu ide o nadbytočný úkon právnej služby, za ktorý potom odmena včítane režijného paušálu nepatrí.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený

4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
 5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
 6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
 7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
 8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
 9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
 10. bol odvolacím súdom schválený zmier
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.
1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
 2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej
 3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,
 4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.)